אמרי שמואל

שמיני

פניני תורה ומוסר מדרש והלכה
על פרשת השבוע

נערך ונילקט מתוך השיעור השבועי
מפי בנו של קדושים האדמו"ר
הרב **שמואל שמעון טולידאנו** שליט"א

יו"ל ע"י בית המדרש מוסדות התורה והחסד **"בית מאיר"**
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק הגה"ק רבינו **מאיר אבוחצירא** זיע"א
אשדוד תשפ"ב

©
כל הזכויות שמורות
למכון להוצאת ספרים
שעל ידי מוסדות התורה והחסד
"בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק
הגה"ק רבינו **מאיר אבוחצירא** זיע"א
רחוב העצמאות 39
רובע הסיטי אשדוד
מייל : sisat2@gmail.com
לפרטים: 058-4150707

כל המעוניין להקדיש את החוברת להצלחה, לרפואה או לעלוי נישמת,

ניתן לפנות ל:058-4150707

לקבלת החוברת

במייל או בוואצפ, ניתן לשלוח הודעה

במייל- sisat2@gmail.com | בווצאפ: 058-4150707

ואלה יעמדו
על הברכה

חוברת זו מוקדשת

לכבודו ולעלוי נישמתו של

מרן שר התורה הגאון הקדוש

רבן של כל ישראל

רבינו
שמריהו יוסף חיים קנייבסקי

בן פעשה מרים זצוקללה"ה

זכותו תגן על כלל ישראל, אמן.

ת.נ.צ.ב.ה.

אותו יום שמיני היה א' בניסן

כתוב בפרשה (ויקרא ט א) "ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" אומר המדרש (שבת פז ב, וכן הובא ברש"י ויקרא ט א) שאותו היום היה ראש חודש ניסן, ובאותו היום הייתה חנוכת המשכן, ובאותו היום ירדה השכינה לשרות על המשכן בפעם הראשונה, והיה אותו יום שמחה לקב"ה כיום בריאת העולם.

המדרש אומר (תנחומא פקודי ו), שמראשית הבריאה היה רצון הקב"ה להשרות שכינתו כאן בעוה"ז. אדם הראשון חטא, וסילק השכינה למעלה. כל דור העלה את הקב"ה יותר למעלה. וכשבאו האבות הקדושים כל אחד הוריד את השכינה יותר למטה, עד שבא משה והורידה לארץ. כשהוקרב הקרבן הראשון, שנאמר (במדבר ז יב) "ויהי המקריב ביום הראשון נחשון בן עמינדב" - הושלמו מעשי בראשית. זהו היום שהושלם בו מעשה בראשית.

עשרה עטרות

וכבר אמרו חז"ל (הובא ברש"י ויקרא ט א) יום השמיני שהוא היה שמיני לימי המילואים, והוא ר"ח ניסן, שבו ביום הוקם המשכן ונתעטר אותו יום בעשרה עטרות, כמו שמובא בסדר עולם, וכן הגמרא במסכת שבת (פז ב), מביאה אלו עשרה עטרות נתעטר אותו יום, כתוב ברש"י שהיום הזה נטל עשרה עטרות, עשרה דברים משובחים שלא היה לפניו בבריאה.

היום הזה היה א- ראשון למעשה בראשית, יום ראשון בשבוע, ב- ראשון לנשיאים, היום הראשון בו הקריבו הנשיאים את הקורבנות, הקריב בו נחשון בן עמינדב. ג- ראשון לכהונה, פעם ראשונה שהכוהנים התחילו לעבוד, שעד אותו היום העבודה הייתה בבכורות. ד- ראשון לעבודת הכהנים, ה- ראשון לירידת אש מן השמים. ו- ראשון לאכילת קדשים, ז- ראשון לשכון בישראל - פעם ראשונה שהקב"ה לאחר חטא אדם הראשון השרה שכינתו בעולם הזה. ח- ראשון לברך את ישראל -

פרשת שמיני

פעם ראשונה שהכהנים בירכו ברכת כהנים. ט- ראשון לאיסור במות, י- ראשון לחודשים -ר"ח ניסן, החודש הראשון לחודשי השנה.

המשכן עמד על עומדו

ולמה כתוב ביום השמיני הרי אותו היום היה א' בניסן?

אלא אומר המדרש (במ"ר יב ו) שבמשך שבעה ימים מכ"ג באדר היה משה רבינו מעמיד את המשכן והיה המשכן נופל, וביום השמיני שהוא ראש חודש ניסן העמיד משה את המשכן והוא עמד ולא נפל ולכן כתוב ויהי ביום השמיני.

המספר שמונה

ועוד טעם למה כתוב ביום השמיני. אומר רבנו בחיי (ויקרא ט א): מצינו שרוב ענייני המשכן והמקדש סובבים על הספרה שמונה. שהם בגדי כהן גדול שמונה - ציץ וחושן ואפוד ומעיל וכתונת תשבץ ומצנפת ואבנט ומכנסי בד. בשמי שמן המשחה והקטורת הם שמונה. ארבע בשמי שמן המשחה - מור וקינמון וקינה וקידה, ו-ארבע בשמים בקטורת - נטף ושחלת וחלבנה ולבונה. שמונה בדים איתם נשאו את הכלים. שני בדי הארון, שניים לשולחן, שניים למזבח הזהב ושניים למזבח העולה.

גם הקורבנות שהיו מקריבים בביהמ"ק לא הוכשרו להיקרב כי אם אחר שמונה ימים: "ומיום השמיני והלאה ייצרה לקרבן אשה לה'" (ויקרא כב כז). א"כ גם הקורבנות הוקרבו רק ביום השמיני.

גם השיר שהיו אומרים הלווים, היו אומרים אותם בשמונה לחנים (ר"ל שמונה מיני כלי זמר) למנצח על נגינות (תהלים צ א), על מחלת (שם נג א), על עלמות (שם ט א), על הנחילות (שם ה א), על השושנים (שם מה א), על הגתית (שם ח א), על השמינית (שם ו א).

לכן אומר רבנו בחיי, היות והשמונה הוא המספר החזק שנמצא בבית המקדש, והרבה דברים במקדש הולכים על הספרה שמונה, לכן המשכן פתחו אותו בפסוק ויהי ביום השמיני וזו הסיבה שפתחו ויהי ביום

פרשת שמיני

השמיני. (ויקרא ט א):

בספרי הקבלה כתוב שהמספר שמונה הוא מעל הטבע, וכך כותב המהר"ל מפראג (נר מצוה ריש ח"ב) שהמספר שבע הוא טבע הבריאה, ומספר שמונה הוא מעל הטבע. כי אם נתבונן נראה שיש לנו שישה צדדים בכל דבר מזרח מערב צפון דרום ולמעלה ולמטה ביחד יוצא שש והשביעי הוא גוף החפץ עצמו, אבל המספר שמונה הוא כבר רוחני הוא מעל הטבע לכן בכל דבר שהוא קשור לרוחניות הוא כבר במספר שמונה.

שישה צדדים חיצונים והשביעי הוא התוכן זוהי מדרגת הרוחניות הקיימת כאן בעולם אבל יש דרגה שהיא כבר מעל הטבע והוא המספר שמונה.

לבורא עולם יש כמה כינויים שם הויה יוד קא וו קא שם שדי אם נתבונן של הויה בגימטרייה עשרים ושש בגימטרייה קטנה 2 ועוד 6 שווה 8 וכן שם שדי בגימטרייה קטנה ש-3, ד-4, י-1, ביחד שמונה.

קריעת ים סוף היה נס מעל הטבע לכן שם כתוב אז ישיר משה אז בגימטרייה שמונה. ברית מילה ביום השמיני (ויקרא יב ג) כי ברית מילה זו דרגה של רוחניות מעל הטבע שע"י ברית המילה מתגלה הנשמה היהודית לכן ברית מילה דוחה את השבת כי השבת היא דרגה של רוחניות בתוך הטבע שהיא ביום השביעי ולכן ברית מילה היא ביום השמיני שהוא מעל הטבע.

דוד המלך בספר תהילים (יט א) שם אומר דוד המלך למנצח מזמור לדוד השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע בפסוק השמיני אומר דוד המלך תורת ה' תמימה משיבת נפש עדות ה' נאמנה מחכימת פתי, ולכאורה מה הקשר בין תורת ה' תמימה לתחילת המזמור? אלא שכל הנהגת הטבע בבריאה היא עד המספר 7 וכשמגיע המספר 8 זו תורת ה' תמימה שהא מעל הטבע.

אין ויהי אלא לשון צער

ולמה כתוב ויהי, הרי אותו יום היה שמחה, וכל מקום שכתוב ויהי הוא לשון צער?

אלא אומרת הגמרא (מגילה י ב) בגלל שאותו יום מתו שני בניו של אהרן הכהן נדב ואביהו. והתורה הקדושה מספרת לנו שבאותו יום של חנוכת המשכן נדב ואביהו נכנסו למשכן לקודש הקודשים להקטיר קטורת והקריבו אש זרה, ואומרת לנו התורה (ויקרא ט כד) "ותצא אש מלפני ה' ותאוכל אותם וימותו לפני ה".

"בקרובי אקדש"

ואומר המדרש (תנחומא שמיני א) שנדב ואביהו היו שני צדיקים כמו שכתוב (ויקרא י ג) "בקרבי אקדש" ודרשו חז"ל (שם) אל תקרא בקרובי אלא במקורבי שהיו קרובים להקב"ה, שאמר משה לאהרון אחיו ראיתי ברוח הקודש שביום חנוכת המשכן ימותו שני צדיקים והייתי סבור שהם משה ואהרן הכהן אבל עכשיו ראיתי שהם נדב ואביהו יותר גדולים ממני וממך והיו בגיל 13 בלבד (ע' ילקוט ראובני פרשת שמיני שהם היו מי"ג עד גיל כ) ומשה ואהרן היו בגיל שמונים ושתיים ושמונים וחמש.

מה היה סיבת מותם של נדב ואביהו?

אומר המדרש (תנחומא אחרי ו) י"א הקריבו אש זרה, י"א שהיו רווקים, נכנסו בלי בגדי כהונה. וי"א שאמרו הלכה בפני רבם. וי"א שלא רחצו ידיהם.

ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם (שמיני י א). הכתוב אומר אש זרה חמשה אותיות ראשי תבות שלהם, א'- אשה, לא היה להם. ש'- שתויי יין. ז'- זרע לא היה להם. ר'- רחיצת ידים ורגלים לא רחצו. ה'- הורו הוראה לפני רבם. והגזרה נחתמה עבור היין והוא שגרם לכל הקלקול כמו שמצינו. (אהבת חיים פרשת שמיני).

וידום אהרן

וכששמע אהרון הכהן ששני בניו מתו אומרת לנו התורה (ויקרא י ג) וידום אהרן, ששתק קיבל את הדין, ואומר ה"תפארת שלמה", שיש כמה דרגות יש אדם שבא עליו צרה

הוא שותק ומקבל את הדין בדומיה ויש אדם שמגיעה לדרגה יותר גבוה שגם בשעה שבא עליו צרה הוא משבח את הקב"ה וזו הייתה מעלתו של דוד המלך שעם כל הצרות שבאו עליו אמר דוד המלך למען יזמרך כבוד ולא ידום וכן מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו.

מסופר (מפי ספרים וסופרים ח"ג עמ' מח) שפעם אחת בא הרב החסיד ר' ליפמאן ז"ל מרדומסק, חתנו של הגאון הקדוש ר' שלמה מרדומסק ז"ל בעל "תפארת שלמה", להגאון הקדוש הרבי מקוצ'ק, שאל אותו הרבי מקוצ'ק, אם יודע הוא איזה דברי תורה מחמיו ז"ל, אמר לו חותני הצדיק ז"ל אמר: באהרן הכהן כתוב "וידם אהרן", וזוהי מדרגה גדולה, אבל דוד המלך עליו השלום הרחיק לכת למדרגה גבוהה עוד יותר, והוא אמר (תהילים כט יג) "למען יזמרך כבוד ולא ידם" שבעת צרה עוד היה מנגן ומזמר, כששמע הרבי מקוצ'ק דבר זה הפליג אותו מאוד, ואמר כי היטיב אשר ידבר, מכאן רואים מעלתו של דוד המלך שהיה בשמחה גם בזמן ייסורים וכשם שהשמחה חתומה בו.

קטרוג השטן

רבותינו ז"ל אומרים שאחד הדברים הקשים ביותר בעולם, הוא שהשטן מקטרג על האדם לפני הקב"ה, כמו שאמר דוד המלך (תהילים ח ג) "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם" מי הוא אותו אויב ומתנקם? זהו השטן שדוד המלך התפלל לקב"ה שיציל אותו מהקטרוג של השטן.

הוא "יצה"ר הוא השטן הוא מלאך המוות"

כי מה עושה השטן בהתחלה בא השטן בדמות יצר הרע ומפתה את האדם שכדאי לו לעבור עבירה ואחרי שהאדם ניכשל בעבירה ובא השטן מקטרג על האדם לפני הקב"ה ואחרי שהשטן מקטרג על האדם בא השטן בתור מלאך המוות ונוטל את נשמתו ולכן אמרו חז"ל בגמרא (בבא בתרא טז א) הוא יצר הרע הוא השטן הוא מלאך המוות בהתחלה הוא בא

ומפתה את האדם להיכשל בעבירה ואחר כך הוא השטן הוא מקטרג על האדם לפני הקב"ה ואחר כך הוא מלאך המוות שבא לקחת את נשמתו.

ולכן אדם צריך ליזהר לא להתגרות בשטן, כי בשעה שאדם מתגרה בשטן, השטן הולך ומקטרג על האדם, ולא נח השטן עד שהוא מוריד את האדם לשאול תחתית.

רבי מאיר בעל הנס מתגרה בשטן

הגמרא (קידושין פא א) מספרת על רבי מאיר בעל הנס, שהיה מתגרה בשטן והיה מתלוצץ בעוברי עבירה, עמד השטן והיה מקטרג על רבי מאיר בעל הנס לפני הקב"ה, והיה אומר רבש"ע תן לי את רבי מאיר, ואני אנסה אותו ונראה אם הוא ימשיך להתלוצץ ולזלזל בעוברי עבירה. ומרוב שהשטן קטרג, נתן לו הקב"ה לשטן רשות. והלך השטן והתחפש לאשה יפת תואר, והיה רבי מאיר הולך על שפת הירדן, והיה השטן הולך בצד השני של הנהר, היה מתוח על הנהר חבל דק, והיה רבי מאיר עובר על החבל כדי להגיע לאותה אישה, וכשהגיע רבי מאיר לאמצע הנהר, גער הקב"ה בשטן. והתגלה השטן לרבי מאיר, ואמר לו אלמלי שהיו מכריזים בשמים היזהרו ברבי מאיר ובתורתו, הייתי מכשיל אותך בדבר עבירה, אבל מהיום תיזהר לא להתלוצץ על עוברי עבירה.

חץ בעיניו של שטן

הגמרא (קידושין פא ב) מספרת על יהודי צדיק אחד שקראו לו פלימו, ואותו יהודי כל הזמן היה מתגרה בשטן, והיה אומר "חץ בעיניו של השטן". שנה אחת ערב יום הכיפורים נדמה השטן כעני, והיה דופק בדלת של הבית של פלימו, וביקש לאכול הוציא פלימו חתיכת לחם ונתן לו, א"ל העני יום כזה ערב יום הכיפורים שיש מצוה לאכול וכולם אוכלים בתוך הבית, ואתה רוצה שאני יאכל בחוץ? הכניס אותו לתוך הבית, א"ל כולם יושבים סביב השולחן ואני בצד? הושיב אותו סביב השולחן, והיה מוכה שחין ומלא פצעים והיה

פרשת שמיני

מאוס בעיני הבריות, והיה עושה דברים מאוסים. א"ל שב יפה. א"ל תביא לי כוס, והיה יורק בתוך הכוס. גער בו פלימו נפל העני ומת, והיו הבריות מדברים פלימו הרג אדם, פלימו הרג אדם, ברח והחביא עצמו בבית הכיסא, הלך אחריו השטן וכשראה שהוא מצטער מאוד התגלה אליו. וא"ל דע לך שאני השטן, מדוע אתה מתגרה בי, שבכל יום אתה אומר חץ בעיניו של השטן. א"ל אלא איך אני יאמר, א"ל תגיד תנ"ך, (זכריה ג ב) יגער ה' בך השטן.

לסמוך גאולה לתפילה

הגמרא במסכת ברכות (ו א) אומרת אמר רבי יוסי שזהיר בנטילת ידיים לסעודה, אין השטן מקטרג באותה סעודה. וכל מי שזהיר בתפילה לסמוך גאולה לתפילה אין השטן מקטרג באותו יום.

השטן מקטרג על אברהם אבינו

כתוב בתורה (בראשית כב א) ויהי אחר הדברים האלה והאלוקים ניסה את אברהם ואמר לו קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת והעלהו לי לעולה, אחר איזה דברים?

אומרת הגמרא (סנהדרין פט ב) אחר איזה דברים? אחר דבריו של השטן שקטרג על אברהם, ואמר רבש"ע זקן זה נתת לו בן בגיל 100 שנה, ועשה סעודה גדולה והזמין את כל המלכים, ומכל הסעודה שעשה אפילו גוזל אחד לא הקריב לפניך. א"ל הקב"ה לשטן אפילו אני אומר לו להקריב את בנו לפני מיד הוא מקריב.

מהשבת נדב ואביהו

ואומרים רבותינו ז"ל (במדב"ר נג ב) שמשה רבינו היה מקים את המשכן במשך שבעה ימים וכל פעם שהיה משה רבינו מעמיד את המשכן היה המשכן נופל ולא עומד, ושני בניו של אהרון הכהן נדב ואביהו שהיו צדיקים גדולים הבינו שהסיבה שהמשכן נופל ולא עומד הוא בגלל שהשטן מקטרג על עם ישראל שעבדו עבודה זרה בחטא העגל והשטן לא נותן שהקב"ה ישרה את שכינתו במשכן.

מסירות נפש

וידעו נדב ואביהו שיש דבר אחד בעולם שמשתיק את השטן שלא יוכל לקטרג, והוא שבמקום שיש מסירות נפש אין כח לשטן לקטרג, לכן מה עשו נדב ואביהו אמרו אנחנו מסכימים להיות קרבן לקב"ה העיקר שנוכל להשתיק את הקטרוג של השטן על עם ישראל, ולכן נכנסו נדב ואביהו והקטירו קטורת ומיד ותצא אש מלפני ה' ותואכל אותם וימותו, ובאמת כך היה מיד אחרי פטירתם של נדב ואביהו הצליח משה להעמיד את המשכן ולא נפל המשכן כמו שהיה נופל מקודם וירדה השכינה לשרות במשכן.

אין קטגור נעשה סניגור

ואחרי שמתו נדב ואביהו ירדה השכינה לשרות במשכן ומיד קרא משה לאהרן הכהן ואמר לו (ויקרא ט ב)"קח לך עגל והקרב לפני ה".

ושואלים חז"ל (שפתי חכמים שם) הרי יודע שאין קטגור נעשה סניגור, כמו שכתוב בגמרא במסכת ראש השנה (כו א) ולכן כל דבר שמזכיר את העוון מתרחקים ממנו, והרי אהרון הכהן הכניס את הזהב לאש ויצא עגל מזהב ומדוע ציווה משה את אהרון שאת הקרבן הראשון שהוא מקריב במשכן יהיה עגל, למה לא קרבן אחר כמו פר למה דווקא עגל הרי עגל מזכיר את חטא העגל?

ועוד צריך להבין הרי אנחנו רואים שהכהן הגדול שהיה ניכנס ביום הכיפורים לקודש הקודשים היה פושט את בגדי הזהב והיה לובש בגדים לבנים ולמה היה עושה כך? כי הזהב מזכיר את חטא העגל וכדי שהשטן לא יקטרג לכן היה ניכנס רק עם בגדים לבנים ולא בגדי זהב כדי שלא יהיה איזה דבר שמזכיר את חטא העגל וגם כאן למה בחר משה רבינו שהקרבן הראשון יהיה דווקא עגל הרי עגל מזכיר את חטא העגל? כמבואר בגמרא מסכת ראש השנה (כו א).

במקום שיש מסירות נפש אין כח לשטן לקטרג

והקשה הערוך לנר על התחרוץ הזה, שהנה במדרש כתוב (שמו"ר נא ח) 'אמר הקדוש ברוך הוא, יבא זהב המשכן ויכפר על זהב העגל, והלא מזהב זה נעשו גם ארון וכפורת וכרובים, וא"כ שוב הוי קטיגור בפנים ואע"פ דאין קטיגור נעשה סניגור, ותירץ דודאי דבר שבא לכפרה על חטא בעצמו זה לא מקרי קטיגור, דכן דרך התשובה השלימה והאמיתית לשוב באותו דבר שחטא בו ותשובה זו מקרי סניגור, וכמו שאמרו ביומא (פו ב) דהזדונות נעשות לו כזכויות, ולכן העגל והזהב שהובאו לכפרת עוון העגל הוי סניגור ולא חשיבי קטיגור, אבל במה שלא בא לכפרת עוון העגל אלא רק לצורך אחר כגון בגדי כהן גדול, בזה שייך שפיר הזכרת החטא ואמרינן דאין קטיגור נעשה סניגור.

מסירות הנפש של נחשון בן עמינדב

וכך אנחנו רואים בקריעת ים סוף (מכילתא בשלח פרשה ו פסקא ד), שבשעה שבא הקב"ה לקרוע את הים ולהציל את בני ישראל בא השטן לקב"ה ואמר לו רבש"ע הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה אין הבדל בין ישראל למצרים שניהם עובדים ע"ז ולמה אתה רוצה להציל את בני ישראל? ולכן שראו כך בני ישראל שהשטן מקטרג מיד קפץ נחשון בן עמינדב לתוך הים ומסר את נפשו כמבואר בגמ' סוטה (לז א) וכשראה הקב"ה מסירות נפש מיד עשה את הנס של קריעת ים סוף כי בשעה שיש מסירות נפש כבר אין כח לשטן לקטרג.

ארונו של יוסף

וכן אמרו חז"ל שבשעה שעמדו ישראל ליד הים ומצרים נוסע אחריהם והיו בצרה גדולה ואין הים מוכן להיבקע אך כאשר ראה ארונו

של יוסף נבקע דכתיה "הים ראה וינוס" אומר המדרש (בראשית רבה פ"ז ה"ח) מה ראה? ראה ארונו של יוסף הצדיק אותו יוסף שמסר את נפשו במסירות נפש גדולה ונשאר בצדקותו בארץ שכולה היתה מלאה בטומאה ועבודה זרה ראוי הוא להנהגה ניסית נגד הטבע ונגד ההגיון.

עקידת יצחק

וכך אנחנו רואים (כמבואר בגמרא סנהדרין פט ב) בעקידת יצחק שהשטן קטרג על אברהם אבינו אבל בשעה שיצחק היה על גבי המזבח ומסר נפשו מיד נשתתק השטן ולכן (ר"ה טז א) אמר הקב"ה בראש השנה תתקעו בשופר של אייל כדי שאני יזכור את עקידת יצחק ובשעה שאני אזכור את מסירות הנפש של יצחק, אין כח לשטן לקטרג על עם ישראל בראש השנה.

קרבן פסח

וכן אמרו חז"ל (רות רבה ו א) שבזכות מצוות קרבן פסח זכו בני ישראל לצאת מארץ מצרים ולכאורה מדוע דווקא בזכות מצות קרבן פסח זכו לצאת ממצרים?

אלא נראה לבאר מכיון שמצווה זו קיימוה מתוך סכנה גדולה ומסירות נפש שהקריבו לקב"ה קרבן את העבודה זרה של מצרים.

עצירת המגיפה ע"י פנחס

וכן אנחנו רואים בתורה שבזמן שבני ישראל נכשלו בגלוי עריות עם בנות מואב והקב"ה הביא מגיפה על בני ישראל ואנחנו רואים בתורה שבזכות מי נעצרה המגיפה בזכות פנחס הכהן, שפנחס הכהן מסר את נפשו וניכנס למחנה של שבט שמעון וניכנס לאוהל של זמרי שהיה נשיא שבט שמעון ועשה מסירות נפש גדולה שהיו יכולים שבט שמעון להרוג אותו ובזכותו נעצרה המגיפה כי במקום שיש מסירות נפש מיד השטן משתתק.

מתי שיהודי רואה שיש לו כל מיני עיכובים וכל מיני הפסדים אחד אחרי

השני, זהו סימן שיש עליו קטרוג בשמים שהשטן מקטרג עליו בשמים. לכן מה יעשה לסתום פה המקטרג?

יקח מצוה אחת ויקיים אותה במסירות נפש גדולה, ומיד נעצר הקטרוג. כי במקום שיש מסירות נפש מיד השטן משתתק.

לכל דבר צריך גבול

רבותינו ז"ל אומרים שבכל דבר בעולם יש לו גבול ואפילו דבר טוב, ואם אתה עובר את הגבול גם הטוב נהפך לרע, למשל שיורד גשם זו ברכה אבל שיורד כבר יותר מדי זו כבר לא ברכה אלא קללה, כי כל דבר הוא טוב במידה ובגבול מסוים אבל ברגע שהוא עובר את הגבול הוא נהפך מברכה לקללה מטוב לרע וכך דור המבול הם פרצו כל הגבולות הם הלכו אחרי התאוות בלי גבול לכן הקב"ה העניש אותם בלי גבול וירד גשם בלי גבול עד שנאבדו מן העולם.

הקב"ה הראה להם שגם דברים טובים צריכים להיות במידה, שהרי הגשם הוא טוב לאדמה, ובכל זאת ברגע שהוא מתרבה יותר מדי יש שיטפון.

שהקב"ה ברא את העולם בצורה כזו ששני שליש מים ושליש אחד יבשה והקב"ה עשה גבול עד איפוא הים יגיע ויותר מכך אין רשות לעלות ליבשה הגלים באים עד גבול מסויים וחוזרים בחזרה כמו שאמר דוד המלך (תהילים קד ט) "גבול שמת בל יעברון בל ישובון לכסות הארץ".

וכן שלמה המלך אומר "הוקר רגלך מבית רעך פן ישבעך וישנאך אם לא תעשה גבול בסוף הוא ישנא אותך. (משלי כה יז)

שלמה המלך אומר "דבש מצאת אכול דייך פן תשבענו והקאתו, גם דבש שהוא מתוק וערב אבל אם תאכל יותר מדי בלי גבול הדבר לא טוב. (משלי כה טז)

הראשון בעולם שפרץ את הגבולות היה הנחש שהקב"ה אמר לאדם הראשון לא לאכול מעץ הדעת והנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת ופרץ כל הגבולות. ולכן הוא נענש.

יש דבר אחד בעולם שאין לו גבול, והוא הקב"ה שהוא ממלא את כל העולם כולו לנצח נצחים בלי גבול.

לכן כל הגבולות שהתורה שמה לאדם הם רק לטובתו, אדם צריך להשים גבול למחשבה שלו גבול לדיבור שלו גבול לתאוות שלו.

התורה הק' אומרת לנו ילד קטן אם שותה כמות גדולה של יין בלי גבול ואוכל כמות גדולה של בשר בלי גבול, זה בן סורר ומורה וחייבים להוציא אותו להורג, כי בסוף הוא יהרוג את הבריות כי אין לו גבול כמבואר בגמרא במסכת סנהדרין (עב א).

ואפילו בדבר של קדושה צריך גבול, לפני מעמד הר סיני הקב"ה אמר למשה רבינו (שמות יט יב) הגבל את העם שלא יתקרבו להר סיני פן יפרוץ ה' בהם.

וגם בפרשה שלנו נדב ואביהו רצו להתקרב לקב"ה, אבל יש גבול לקודש הקודשים לא נכנסים, רק כהן גדול, ומכיוון שרצו להתקרב בלי גבול, נענשו (ויקרא י ב) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו.

נדב ואביהו ידעו שהם ימותו, ובכוונה תחילה וברצון נכנסו לקודש הקדשים ונפטרו, ואם כן מה הסיבה שנכנסו הרי ידעו שימותו.

אלא שהיה להם רצון להיות דבקים בשכינה ואפילו שידעו שימותו, היה להם רצון להדבק בשכינה, אעפ"כ אמרו אנחנו רוצים להדבק בקב"ה, והמקום שהוא קדוש ביותר הוא קודש הקדשים ולכן נכנסו לקודש הקדשים.

ומבוא בשם אחד מגדולי הצדיקים שמתי יתרבו צרות בעולם מתי שכבר לא יהיה גבולות שהבן יקום כנגד אביו מתי שלא יהיה גבולות בין אדם לחברו בדברים שהיו ידועים שהם קודש ואף אחד לא יחשוב לחלל אותם אבל היום כבר אין דבר שיש לו גבול כל דבר מותר כל דבר אפשר לעשות.

איסור מאכלות אסורות

התורה מצווה אותנו על אחד האיסורים החמורים ביותר בתורה להתרחק וליזהר מהמאכלות

פרשת שמיני

האסורות והטמאות.

והתורה החמירה מאוד במאכלים האסורים יותר מכל האיסורים שבתורה, והסיבה לכך כי כל עבירה שיהודי ניכשל ממנה היא עבירה חיצונית, אפילו העבירה החמורה ביותר היא עבירה חיצונית, אבל מה שאדם אוכל נהפך להיות חלק מהבשר שלו חלק מהדם שלו, ואם אוכל בשר טרף הוא נהיה חלק מבשרו.

הרמב"ם כותב שהסיבה שהקב"ה אסר עלינו עם ישראל את בעלי החיים הטמאים. מכיוון שבני ישראל הם בנים של הקב"ה, כמו שכתוב (דברים יד א) בנים אתם לה' אלוקים. ועוד כתוב (ויקרא יא מד) 'כי אני ה' אלהיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ'.

הקב"ה אומר אתם הבנים שלי ואני קדוש לכן גם אתם צריכים להיות קדושים.

והוסיף על כך בעל ספר החינוך (צו לעניין איסור חלב) עוד ומכיוון שכל מה שאדם אוכל נהפך להיות חלק ממנו לכן התורה אסרה עלינו לאכול את בעלי החיים הטורפים כי הם מולידים באדם טבע רע ואכזרי והסימן לזרעו של אברהם אבינו רחמנים ביישנים וגומלי חסדים כל מי שאין בו רחמנות אינו מזרעו של אברהם אבינו ולמה בבני ישראל טבוע טבע של רחמנות כי הם נזהרים לאכול את בעלי החיים הטורפים אבל הגויים שיש בהם טבע של אכזריות גדולה מאוד כי הם אוכלים את בעלי החיים הטורפים והם מולידים בהם טבע רע ואכזרי.

וכתב החפץ חיים (שם עולם פרק כא) שכשם שהקב"ה הטביע בעולם טבע שאדם שאוכל מאכלים מקולקלים הוא מזיק לגופו ולבריאותו וגורם לעצמו שיחלה ויתייסר בייסורים, כך אותו דבר הטביע הקב"ה בעולם טבע שיהודי שאוכל מאכלות אסורות הם מזיקים לנשמתו.

וכתב הרמ"א (ביו"ד סי' פא סעיף ז) שצריך להיזהר שלא יתנו אוכל לא כשר ואפילו לתינוק מכיוון

פרשת שמיני

שהמאכלים האסורים מטביעים ומולידים באדם טבע רע כמו שאמרו חז"ל מכיוון שהגויים אוכלים את החיות הטורפות לכן יש בהם טבע אכזרי מה שאין כן אצל עם ישראל הקב"ה התיר לאכול רק את הבהמות שלא טורפות כדי שלא יהיה בנו טבע אכזרי כמו אצל הגויים.

ושואל רבנו עובדיה ספורנו זצ"ל (ויקרא יא ב) מדוע נסמכה פרשת מאכלות האסורות לפרשת חנוכת המשכן?

אלא מבאר הספורנו שבאה התורה ללמדנו שאמנם המשכן הוא מקום השראת השכינה אבל המטרה הסופית היא שהשכינה תשרה בליבו של כל יהודי ויהודי, כמו שדרשו חז"ל (הובא בנפש החיים שער א' פ"ד בהגה אומר הרב חיים מוולאז'ין) על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה ח) "בתוכו" לא נאמר אלא "בתוכם" לומדים מכאן בתוכו של כל עם ישראל, בתוך ליבו של כל יהודי ויהודי זהו מקום השראת השכינה, ולכן נסמכה פרשת איסור המאכלים האסורים והטמאים לפרשת המשכן לומר לך שהתנאי שבורא עולם ישרה את קדושתו וברכתו בתוך כל יהודי ויהודי רק אם נשמור על קדושת המאכלים ולא נטמא חלילה במאכלים לא טהורים, כי מי שאוכל מאכלים האסורים הוא מסלק את הקדושה והברכה ממנו.

ומסופר שפעם בא תלמיד חכם גדול לצדיק בבא סאלי זיע"א ואמרו לו שיש יהודי שרחוק מכל התורה והמצוות והסכים לקבל על עצמו מצוה אחת! איזו מצוה נאמר לו האם שבת? תפילין? ענה לו הצדיק לך תאמר לו שיתחזק בשמירת המאכלים לאכול דווקא אוכל כשר, ושאל אותו תלמיד חכם את הצדיק מדוע הצדיק אומר לו להתחזק דווקא במאכלים כשרים? הרי יש מצוות יותר חשובות כמו שבת ותפילין! ענה לו הצדיק תדע לך שכל זמן שיהודי אוכל אוכל לא כשר הלב שלו אטום לבורא עולם, ולכן אם יתחזק לאכול דווקא אוכל כשר ייפתח ליבו לבורא עולם ויקיים בסוף את כל המצוות.

הגמרא אומרת (יומא לט א): תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטמטמת

פרשת שמיני

לבו של אדם שנאמר "ונטמתם בם", (ויקרא יא מג): אל תקרא "ונטמאתם" אלא אלא "ונטמטם". תנו רבנן: "ולא תטמאו בהם ונטמאתם בם" אדם מטמא עצמו מעט -מטמאין אותו הרבה מלמעלה, בעולם הזה -מטמאין אותו לעולם הבא, תנו רבנן: "והתקדשתם והייתם קדושים" אדם מקדש עצמו מעט -מקדשין אותו הרבה, מלמטה- מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה-מקדשין אותו לעולם הבא.

ומבאר ה"אור החיים" הקדוש (ויקרא יא מג) כאשר הזהירה התורה על מאכלות אסורות, נאמר, "אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ, ולא תטמאו בהם ונטמתם בם", (ויקרא יא מג) ואחרי כן נאמר והתקדשתם והייתם קדושים...ולא תטמאו את נפשותיכם", (שם מד) למה חזר ונאמר ולא תטמאו את נפשותיכם, אחרי שכבר נאמר לפני זה? ומתרץ ש"ולא תטמאו" יכוין שצריכים ישראל להיזהר לבל יכנסו לפיהם דבר איסור אפילו בהיסח הדעת...שכאן השוגג כמזיד, כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש אדם אפילו בהיסח הדעת.

המאכלות אסורות שהיהודי אוכל מטמאות את נפשו, אפילו אכלם בשוגג, כמו האוכל דברים המזיקים לגוף, שאין הבדל אם אכלם במזיד או בשוגג, שגם אם אכלם בשוגג או בהיסח הדעת מזיקים הם, כך גם במאכלות המזיקות לנפש, אף אם אכלם בשוגג מזיקות הן.

ונטמתם בם אל תיקרי ונטמתם אלא ונטמתם שהמאכלים הללו מטמטמים ואוטמים את הלב לקב"ה, מסופר על תלמיד של רבי חיים מוולוז'ין שהיה אחד מהעילויים שבישיבה שנסע לביתו, וכשחזר אחרי החג לא היה מצליח להבין את הלימוד בגמרא, ושאל אותו רבי חיים אולי אכלת אוכל לא כשר, וא"ל כן בדרך הייתי רעב ונכנסתי למסעדה של גויים.

וכמו שמסופר על רבינו הרמב"ם על מדינה אחת ששאלו אותו על אמיתות תחיית המתים לעתיד לבוא, וענה להם הרמב"ם תשובה שמכיוון שמהאוכל שאדם אוכל נעשה הדם, והדם הולך לכבד והכבד מסנן את

פרשת שמיני

הדם וממנו הולך ללב ומהלב הולך למוח ששם נמצאות כל מחשבות בני אדם, ומכיוון שבני אדם אלו טימאו את גופם באכילת שקצים ורמשים, לכן נעלם מהם הבנת המחשבה הישרה וניכנס בליבם כל מיני ספיקות באמונה, אבל מי שזהיר בכשרות המאכלים ליבו טהור להבין אמיתות התורה הקדושה, וכל התנאים הקדושים זכו להבנת התורה בזכות שהיו זהירים מאוד בכשרות המאכלים.

וכן מסופר על הרמב"ם ואיגרת תימן א"ל אם אתם לא מבינים כנראה שנכשלתם בבשר טרף תבדקו את השוחט והתברר שהשוחט לא היה יודע כלל את הלכות שחיטה והיו אוכלים טרף 13 שנים.

הגמרא אומרת (ברכות נה א) שולחנו של האדם דומה למזבח מה מזבח מכפר אף שולחנו של האדם מכפר עליו מתי שולחנו של האדם מכפר עליו מתי שזהיר מאוד שלא לעלות על שולחנו דבר שיש בו ספק כשרות כי אחד היסודות של היהדות הוא אוכל כשר.

רבותינו ז"ל אומרים שכל הקדושה של היהודי בעולם הזה הכל תלוי בכשרות המאכלים אם יהודי רוצה לזכות להיות קדוש יהיה זהיר באוכל כשר כמו שנאמר והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, דבר זה לא נאמר על אף מצוה לא כתוב מי שמניח תפילין הוא נהיה קדוש ולא כתוב מי ששומר שבת זוכה לקדושה, אבל מי שזהיר לאכול רק אוכל כשר הוא זוכה לקדושה.

נאמר בפסוק (יא ב) "זאת החיה אשר תאכלו" ופירש רש"י זאת החיה לשון "חיים" לפי שישראל דבוקים בבורא עולם וראויין להיות חיים לפיכך הבדילם מן הטומאה וגזר עליהם מצוות ולגויים לא אסר כלום, משל למה הדבר דומה? לרופא שנכנס לבקר את החולים נכנס לחולה הראשון ואמר לו אל תישכב בצונן ואל תאכל דברים המזיקים לגוף לאחר מכן נכנס הרופא לחולה השני ואמר לו תישכב בצונן ותואכל כל מה שתירצה, שאלו את הרופא למה לחולה הראשון אמרת שיאכל רק דברים שלא מזיקים לגוף ולחולה השני אמרת תואכל כל מה

שתירצה? אמר להם הרופא החולה הראשון שדרכו לחיים אם ישמור על עצמו ממאכלים לא טובים יבריא לכך אמרתי לו שיאכל רק דברים שבריאים לגוף, אבל החולה השני עומד בלאו הכי למות לכך אמרתי לו שיאכל כל מה שירצה.

והנמשל הוא שעם ישראל דבוקים בבורא עולם וקדושים וטהורים הם וראויים להיות חיים כי מובטח להם עולם הבא שהם החיים הנצחיים, לפיכך הבדילם הקב"ה מן הטומאה וגזר עליהם מצוות, אבל לגויים כיון שאינם דבוקים בבורא עולם ודרכם למיתה, לכך לא אסר הקב"ה על הגויים את הטומאה ואת המאכלים הטמאים והאסורים.

ולכן כאשר התורה אומרת בנים אתם לה' אלוקיכם, מכיוון שאתם קרויים בניו של מלך עליכם להיזהר ולהישמר במאכלות אסורות לבלתי תנזקו, כי עם ישראל יש לו אחרית ותקווה טובה לעתיד לבוא, מה שאין כן אומות העולם שאחריתם לשאול תחתית ולאבדון מוחלט מעל פני האדמה, לכן יעשו ככל העולה על רוחם ואינם צריכים להיזהר במאכלות אסורות, בבחינת בן מלך ובן כפר, שבן מלך אם יאכל דבר שאינו מתוקן מיד ינזק, ואילו בן כפר אפילו כל ימיו בכל מיני אשפתות לא יוזק מאומה (וידבר יוסף).

בגמרא (חגיגה טו א ובתוס' שם) מסופר על אלישע בן אבויה המכונה "אחר", שהיה רבו של רבי מאיר בעל הנס וידע את כל התורה כולה, ובסוף ימיו יצא לתרבות רעה וכפר בכל התורה כולה ובקב"ה, ושואלים חז"ל הרי אלישע בן אבויה ידע את כל התורה כולה ואיך לא הגינה עליו תורתו שלא יצא לתרבות רעה? אלא מבאר התוס' שם, שאמו של אלישע בן אבויה בשעה שהייתה מעוברת בו עברה ליד בית עבודה זרה, והיו מקריבים שם קרבן של בהמה טמאה לעבודה זרה, וריח הבשר עלה באפה ונתאוותה לאכול מאותו בשר ונתנו לה לאכול, ואומרים חז"ל שאותו בשר טמא נכנס בגופה "כארס של עכנאי", ובגלל אותו בשר טמא שאכלה יצא בנה בסוף ימיו לתרבות רעה ולא הגינה עליו תורתו שלמד.

פרשת שמיני

כן מובא בחז"ל (יומא פב ב) שהייתה אישה מעוברת שעברה ביום הכיפורים ליד מקום של עבודה זרה, והריחה את הריח של הבשר חזיר שהקריבו לעבודה זרה ונתאוותה לאכול מאותו בשר, ושאלו את החכמים מה נעשה לה? אמרו חכמים מכיוון שמעוברת היא מסוכנת, לכו תלחשו לה באוזן שהיום יום הכיפורים, אם תשמע מוטב ואם לא תנו לה לאכול מאותו בשר, הלכו ולחשו לה באוזנה שהיום הוא יום הכיפורים, אמרה להם אני לא רוצה לאכול מאותו בשר, ונולד מאותה אישה רבן יוחנן בן זכאי שהיה צדיק גדול, וארבעים שנה למד תורה וארבעים שנה לימד תורה, לשנה אחרת הייתה שוב אישה מעוברת שעברה ביום הכיפורים ליד בית של עבודה זרה, והקריבו קרבן חזיר לעבודה זרה ועלה ריח הקרבן באפה ונתאוותה לאכול, באו ולחשו לה, אמרה להם בכל זאת אני רוצה ומתאווה לאכול, נתנו לה לאכול מאותו בשר ונולד ממנה אלישע בן אבויה.

רואים אנו כמה צריך יהודי להיזהר מהמאכלים האסורים והטמאים, כי אמרו חז"ל שהמאכלים הטמאים אוטמים את הלב לבורא עולם, כמו שדרשו חז"ל בגמרא (יומא לט) אל תיקרי "ונטמתם בם" אלא "ונטמטם בם", שמאכלות אסורות והטמאות מטמאים את ליבו של היהודי ואוטמים את ליבו לאביו שבשמים.

רבי ישראל סלנטר מספר (תורת ר' ישראל ח"ב עמ' כ) שפעם נסע לאיזו עיר רחוקה, ושם אף יהודי לא הכיר את רבי ישראל ולא ידעו שנמצא איתם אחד מגדולי הצדיקים שבדור שהיה מצניע עצמו, וישב רבי ישראל ולמד בבית הכנסת, בא יהודי ושאל את רבי ישראל, אתה שוחט? אמר לו רבי ישראל - לא, אחרי כמה רגעים אמר רבי ישראל לאותו אדם בבקשה ממך תלוה לי מטבע אחד ליום אחד ומחר אני אחזיר לך את המטבע, אמר לו שמע איך אני אלווה לך ואני לא מכיר אותך, אמר לו רבי ישראל כששאלת אותי אם אני שוחט לא היית צריך להכיר אותי, ולא אמרת אני לא מכיר אותך אולי אתה לא יודע את כל הלכות שחיטה אלא סמכת עלי, ועכשיו על מטבע אחד אתה כבר לא סומך עלי?!

רק בורא עולם יכול לדעת

הגמרא (סוטה יב ב) אומרת, שבתיה בת פרעה כשלקחה את משה רבינו מן התיבה ביאור הביאה אותו לאישה מצרית שתניק אותו, ולא הסכים משה רבינו לינוק חלב מאישה גוייה, והייתה מסתובבת עם משה אצל כל הנשים המצריות ולא הסכים לינוק חלב מאישה גויה, עד שבאה מרים ואמרה לבתיה (שמות ב ז) "האלך וקראתי לך אישה מינקת מן העבריות", והביאה את משה לאמא שלה יוכבד והיא הניקה אותו, והגמרא שם אומרת - פה שעתיד לדבר עם הקב"ה אינו ראוי שיינק חלב מאישה גוייה.

הגמרא שואלת (מסכת חולין ס ב) - וכי משה רבינו קניגי היה או בליסטרי היה? מכאן תשובה לאומר אין תורה מן השמים [וכי משה רבנו היה זאולוג או צייד חיות?] מהיכן שאב את המידע שיש ארבע חיות בלבד עם סימן טהרה אחד? אלא שנתון זה מוכיח את אמיתות התורה, שהיא נמסרה למשה מאת בורא ויוצר העולם... רק הבורא יכול להכריז קביעה כזו חד משמעית.

והמלבי"ם (פרשת ראה) כותב - "וחכמי דור ודור חקרו ודרשו על כל מיני בעלי חיים הנמצאים בכל חלקי העולם, ולא מצאו אף מין אחד זולת אלה, שיהיו לו שתי סימנים או סימן אחד. וזה מופת כי אלוקים ראה ויספרה, הכינה וגם חקרה".

התורה כותבת (ויקרא יא ז-ט) שיש רק ארבעה בעלי חיים שיש להם סימן אחד, גמל שפן ארנבת וחזיר, ואמרו חז"ל (חולין סו ב) כל דג שיש לו קשקשת יש לו סנפיר, ועד היום לא נמצא דג אחד בעולם שיש לו קשקשת ואין לו סנפיר, ולא נמצא בעל חי בעולם שיש לו סימן אחד של טהרה חוץ מארבעת בעלי החיים האלו גמל שפן ארנבת וחזיר.

הגמרא (חולין ז ב) מספרת על חמורו של רבי פנחס בן יאיר שהיה מתנהג בחסידות, ורבי פנחס לא היה נותן לחמור שלו לאכול מהאוכל עד שהיה מעשר אותו, פעם אחת גנבו לר' פנחס את החמור והגנבים הביאו

לחמור לאכול ולא היה אוכל ולא הבינו, אמרו אולי הוא רגיל לאכול אוכל יותר משובח משעורים, הביאו לפניו אוכל יותר משובח ולא הסכים לאכול, אמרו אולי הוא רגיל שמסננים לו את האוכל סיננו לו את האוכל והחמור לא אוכל, ראו שהחמור כבר נהיה כחוש הלכו והחזירו את החמור לר' פנחס, א"ל החמור עומד למות והוא לא מסכים לאכול, א"ל עישרתם את התבואה? א"ל לא, א"ל הוא רגיל לאכול רק מעושר, עישרו את התבואה ומיד התחיל לאכול.

ואומר המדרש (ויקרא יג) סעודה גדולה עתיד הקב"ה לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבלות וטריפות בעולם הזה זוכה לראותה לעולם הבא, וגם לאכול ממנה לעתיד לבא.

אין הקב"ה מביא תקלה לצדיק

פעם הזמינו את בבא סאלי לסעודה, וכשהגיע וראה את האוכל אמר שהאוכל טרף, א"ל הכל כשר, א"ל תקראו לשוחט, וכשבא השוחט אמר לו הצדיק נכון שלא שחטת כראוי תגיד את האמת? א"ל השוחט לצדיק נכון, מחילה בגלל שהייתי צריך לשחוט הרבה לא דקדקתי בשחיטה.

שבת פרה אדומה

השבת הקרובה ניקראת שבת פרה אדומה חז"ל תיקנו שלפני חודש ניסן יקראו בתורה על מצוות פרה אדומה כי בזמן שבית המקדש היה קיים בערב חג הפסח היו מקריבין קרבן פסח ומי שהיה טמא לא היה יכול לאכול מקורבן פסח לכן לפני חודש ניסן מי שהיה טמא היה בא לבית המקדש והיה הכהן מזה עליו אפר של פרה אדומה והיה ניטהר, והיום שאין לנו קורבן פסח ואין לנו אפר פרה אדומה אמר הקב"ה אתם תיקראו בתורה פרשת פרה אדומה ואני יטהר אותכם מן השמים וכמו שאומר הנביא "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתים".

פרה אדומה משמשת כסמל למצוות שנקראות בשם חוקים חוק פירושו

פרשת שמיני

מצוה בלי טעם וזה אנחנו לומדים ממצות פרה אדומה שהיא מצוה בלי טעם ובלי הגיון.

ואומר רבנו הקדוש רבי יואל מסטמר שבכל שנה שמגיע פרשת פרה אדומה הקב"ה מוריד טהרה מיוחדת מן המים וזה מטהר את הנשמה לכל השנה כולה.

הגמרא אומרת מזמן משה רבינו עד היום היו תשע פרות אדומות והעשירי יהיה בזמן ביאת המשיח

פרשת פרה אדומה משמשת כסמל למצוות שנקראות בשם חוקים חוק פירושו מצוה בלי טעם וזה אנחנו לומדים ממצות פרה אדומה שהיא מצוה בלי טעם ובלי הגיון, בזמן שהיה בית המקדש קיים אם אדם נגע ביהודי שמת אז הוא נטמא וכדי שיהיה טהור היו לוקחים פרה אדומה ושורפים את הפרה ולוקחים את האפר של פרה אדומה וזורקים עליו וכך היה נהפך מטמא לטהור, ובפרה אדומה יש דבר שהוא פלא גדול מי שהוא טמא ונוגע באפר של פרה אדומה הוא נהפך לטהור ומי שטהור ונוגע באפר פרה אדומה נהפך לטמא, הכהן שהיה משליך את האפר על הטמא היה הכהן נטמא.

והקב"ה הסתיר את הטעם של פרה אדומה ורק אדם אחד הקב"ה גילה לו את הטעם של פרה אדומה זה היה משה רבינו שנאמר "ויקחו אליך פרה אדומה" אמר לו הקב"ה ויקחו אליך לך אני מגלה ולשאר בני ישראל אין אני מגלה אלא רק בזמן שיבוא מלך המשיח אני יגלה לכל עם ישראל את הטעם של מצוות פרה אדומה.

הצדיק יורד כדי להעלות יהודי אל הקדושה:

ומצוות פרה אדומה לא רק שאין בה טעם אלא יש בה דבר שהוא נגד השכל וההגיון שטהור שנגע באפר נהיה טמא וטמא שנגע באפר נהיה טהור ואיך יכול להיות או שזה מטהר או שזה מטמא.

ואומר רבנו הקדוש רבי חיים מצאנז' שסוד הענין של פרה אדומה שהיא מטהרת את הטמאים ומטמא את

פרשת שמיני

הטהורים שטמא שנוגע באפר נהיה טהור וטהור שנוגע באפר נהיה טמא, ושהיה בא יהודי טמא לבית המיקדש היה הכהן מזה על הטמא את האפר של פרה אדומה והיה היהודי נהפך לטהור אבל הכהן נהיה טמא, והכהן היה מקריב מעצמו שיהיה טמא העיקר שהיהודי שבא לפניו יטהר.

וזה המעלה של הצדיקים שהרי הצדיק שנימצא בחברת אנשים פחותים שהם מטנפים את הפה שלהם הם יכולים להוריד בקדושה של הצדיק ואז לכאורה עדיף לצדיק להתרחק מאותם אנשים אלו אבל המדרגיה של הצדיק שלפעמים הוא יורד ממדרגתו כדי להעלות את אותם יהודים אל הקדושה וזה ההקרבה של הצדיק שהוא מקריב מעצמו שיורד כדי להעלות את אותם יהודים ולקרב אותם אל הקדושה.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב בספר המעשיות מביא מעשה בבן של מלך שיום אחד החליט שהוא תרנגול והוריד את בגדיו והיה יושב מתחת לשולחן והיה אוכל את העצמות ואת שאריות האוכל שהיה נופל מהשולחן וקרא המלך לכל הרופאים ולא מצאו לו רפואה עד שבא איזה אדם חכם והוריד את בגדיו וישב גם הוא מתחת לשולחן עם בן המלך ושאל אותו בן המלך מי אתה? אמר לו אני תרנגול והיה אוכל איתו את הפירורי לחם שהיו נופלים מן השולחן והיה מקפץ כמו תרנגול ואחרי שלושה ימים אמר אותו חכם תביאו לי בגדים והיה מקפץ תחת השולחן והיה אומר גם תרנגול יכול ללבוש בגדים ושראה כך בן המלך גם הוא לבש בגדים ואחרי עוד כמה ימים אמר אני רוצה לשבת על כיסא ליד השולחן והיה אומר גם תרנגול יכול לשבת ליד השולחן וגם בן המלך חזר לשבת ליד השולחן כבני אדם וכך לאט לאט היה אותו אדם חכם עושה עד שבן המלך התרפא וחזר להיות כמו בן אדם, והנמשל שלפעמים יהודי נופל לטומאה וכדי להחזיר אותו בחזרה אל הקדושה אז הצדיק צריך לרדת ולהתחבר אליו כדי להעלות אותו אל הקדושה וזה המדריגה של הצדקים שהיו באים אצל מוז"ק הקדוש בבא

סאלי ובבא מאיר יהודים פשוטים אבל הם היו מלאכים והיו עסוקים בדברים עמוקים מאוד אבל שהיה ניכנס יהודי פשוט היו מקרבים אותו ומדברים איתו כדי להעלות אותו ולקרב אותו אל הקדושה וזה סוד ענין של פרה אדומה שהיה הכהן כביכול יורד ממדרגתו ונהך לטמא כדי לטהר את אותו יהודי שהיה טמא.

המדרש שואל למה נקראית מגילת אסתר על שם אסתר המלכה ולא על שם מרדכי היהודי? אלא אומר המדרש מכיון שאסתר הקריבה מעצמה ומסרה את עצמה להתחתין עם מלך גוי העיקר כדי להציל את עם ישראל ושיהודי מסכים להקריב מעצמו ואפילו אולי שמקריב את חיי העולם הבא שלו בשביל אדם אחר אז המעלה שלו גדולה מאוד ולכן זכתה אסתר שהמגילה נקראית על שמה.

ולכן התורה אומרת זאת חוקת התורה ולא זאת חוקת פרה אדומה שמכאן תלמד לכל התורה שיהודי צריך להקריב למען חבירו.

פרשת שמיני

דברי הספד לכבודו ולעלוי נשמתו של מרן שר התורה הגאון הקדוש רבי שמריהו יוסף חיים בן פעשה מרים זצוק"ל.

נמצאים אנחנו בעיצומם של ימי השבעה לפטירתו של מרן שר התורה הגאון הקדוש רבי שמריהו יוסף חיים קנייבסקי זצוק"ל חז"ל אומרים שקשה סילוקן של צדיקים יותר משריפת בית המקדש.

שניפטר צדיק חייבים לחלוק לו כבוד ולהספיד אותו, אבד חסיד מן הארץ, ואמרו חז"ל שכשהצדיק נפטר אז מתבטלים גזירות קשות מעם ישראל אבל מתי הצדיק מיתתו מכפרת על הדור? מתי שמספידים את הצדיק מתי שמתחזקים בתשובה ובמעשים טובים לעילוי נישמת הצדיק אז זוכים שפטירתו של הצדיק מכפרת על כל הדור כולו.

הגמרא מספרת "ההוא יומא דאשכבתיה דרבי, נפקא בת קלא ואמרה: כל דהוה באשכבתיה דרבי מזומן הוא לחיי העוה"ב. ההוא כובס כל יומא הוה אתי קמיה, ההוא יומא לא אתא, כיון דשמע הכי, סליק לאיגרא ונפל לארעא ומית, יצתה בת קול ואמרה: אף ההוא כובס מזומן הוא לחיי העולם הבא".

מובא בספר תנא דבי אליהו כל אחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב ושואלים חז"ל הרי הדורות מתמעטים הולכים ויורדים וכי אדם יכול להגיעה למדרגה של האבות הקדושים? אלא אומרים המפרשים יגיעו לשון נגיעה רק לזכות לנגוע אפילו בקצה של המידות המיוחדות של האבות הקדושים

רבותינו ז"ל תיקנו שאדם שניפטר מן העולם אומרים עליו קדיש יתגדל ויתקדש שמיה רבה? ולמה תיקנו לומר קדיש על הניפטר? ומתרץ רבינו

פרשת שמיני

הקדוש הרב הבן איש חי שמכיון שכל יהודי שחי כאן בעולם הוא מוסיף כבוד להקב"ה על ידי שהוא מקיים מצוות ומתפלל ומברך ולומד תורה הוא מוסיף כבוד להקב"ה בעולם וכשיהודי זה ניפטר אז חסר בכבודו של הקב"ה וכדי להשלים את אותו כבוד שחסר אז אומרים קדיש שהוא שבח גדול להקב"ה, וודאי עכשיו שניפטר צדיק יסוד עולם שהיה גדול הדור ודאי שחסר בכבודו של הקב"ה כי היה יהודי קדוש שלומד תורה יומם ולילה ועכשיו זה חסר והתפקיד שלנו אפילו בדברים קטנים להשלים את אותו כבוד שניחסר להקב"ה בעולם ולכן עיקר ההספד על הצדיק שכל אחד יקבל איזה קבלה טובה איזה התחזקות לכבודו ולעלוי נישמתו של שר התורה זצוק"ל וכל אחד ילמד ממידותיו הטובות והטהורות.

לא סתם היה התואר שלו שר התורה כי הוא היה ממש בבחינת ספר תורה מהלך, והיה בבחינת מלאך ולא בחינת של אדם בשר ודם מרוב שקידש וטיהר את עצמו בלימוד התורה הקדושה מתוך מסירות נפש גדולה.

וכל חייו רבי חיים מסר מסירות נפש גדולה על לימוד התורה הקדושה והיה עוסק בלימוד התורה יומם ולילה, וכל עולמו היה רק דבר אחד לימוד תורה, והיתה כל התורה כולה שגורה בפיו, תורה נביאים כתובים משניות תלמוד בבלי תלמוד ירושלמי תוספתא מדרשים זוהר הקדוש כתבי האר"י ז"ל השולחן ערוך וכל נושאי כליו הכל היה שגור בפיו בעל פה, וכל יום היה לומד 8 דפי גמרא בבלי 8 דפי גמרא ירושלמי 8 פרקים בנביא 8 סימנים בשולחן ערוך, 15 דפים בזוהר, 15 דפים בתורת האר"י הק'

ובכל שנה בערב חג הפסח היה עושה

פרשת שמיני

סיום על כל התורה שלמד במשך כל השנה מחג הפסח של השנה הקודמת, והשנה מכיון שהיתה שנה מעוברת אז במקום לסיים את כל התורה בי"ד בניסן הוא עשה את הסיום בי"ד באדר ביום פורים, ולמחורת בט"ו באדר עלתה נישמתו לגינזי מרומים.

אין לנו אפילו קצה הבנה בהשגות הגבהות שהוא השיג בלימוד התורה, הוא הוא ניצל את הזמן כולו לדבר הכי קדוש שיש בעולם ללימוד תורה, במשך למעלה מתשעים שנה, עניין אותו דבר אחד בלבד לימוד תורה ומהעסק בלימוד התורה הוא הגיע להשגות גבוהות מאוד, שזכתה ששרתה עליו השכינה וזכה לרוח הקודש וכל ברכותיו היו עושים פירות, ומספרים שתמיד שמחה ואושר אמיתי היו נסוכים על פניו, כי התורה זה הדבר היחיד שמביא לאדם שמחה אמיתית כמו שאמר דוד המלך פקודי ה' ישרים משמחי לב, האושר לא נמדד באיזה דירה אתה גר ואיזה בגדים אתה לובש ובאיזה מכונית אתה נוסע אלא האושר נמדד בקיום התורה והמצוות ולימוד תורה

וכן אמרו חז"ל שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, שיהודי בא לשיעור תורה הוא גורם לעצמו שיהיה בן חורין.

ואם כל אהבת התורה הגדולה שהיתה לו היתה לו אהבת ישראל גדולה שהיה עוצר את לימוד התורה כדי לקבל קהל ולברך את עם ישראל שבאו מכל המקומות כדי לזכות להתברך מפי צדיק.

חבל לבזבז זמן יקר על דברים בטלים

והתפקיד שלנו זה ללמוד מהדרך של הצדיק איך היה זהיר לא לבטל זמן

פרשת שמיני

יקר על דברים בטלים, כל רגע היה מנצל אותו ללימוד תורה, היה מנהגו שלא היה מתחיל לאכול ארוחת בוקר או צהריים או ערב עד שאישתו הרבנית היתה יושבת והיה ממתין לה ובנתיים שהיה ממתין לה היה פותח את הספר ולומד תורה עוד שתי דקות כדי לא לבטל זמן יקר לריק, והרבה פעמים אדם מבטל את זמנו לריק על דברים בטלים וכך עובר עוד יום ועוד יום ועוד חודש ועוד שנה וחבל על כל הזמנים האלו שבזבזת אותם לריק על דברים בטלים ושנילמד מהצדיק איך לנצל את הזמן לדברים מועילים וללימוד תורה ומעשים טובים, כמו שמסופר על האבא של רבי חיים קנייבסקי מרן הסטייפלר זצוק"ל שהוא היה תלמיד ישיבה היה תור ארוך של בחורים כדי ליטול ידיים לסעודה וכל הבחורים שהיו עומדים בתור לנטילת הידיים היו מדברים ומפטפטים דברים בטלים אבל הסטייפלר היה לומד גמרא ואחרי כמה שנים הוא זכה לסיים את הש"ס רק מאותם דקות בודדות שהוא היה עומד בתור לנטילת הידיים , רואים אנחנו מהדקות הבודדות כמה טוב אפשר לזכות ולכל יהודי גם שהוא טרוד ועסוק בפרנסתו ועסוק בכל הטירדות של החיים בעולם הזה אבל צריך שיהיה לכל יהודי איזה ספר קודש או ספר תהילים איתו בכל מקום יש לך כמה דקות בודדות פנויות אל תאבד אותם לריק תיקרא כמה פרקי תהילים תיקרא כמה דברי תורה אל תאבד את הזמן שלך שהוא יקר מאוד לריק על דברים בטלים.

ובכל העולם כולם ידעו שברכה של רבי חיים זה צדיק גוזר והקב"ה מקיים, וגדולי הצדיקים העידו עליו שהשכינה שרתה עליו ושהיתה לו רוח הקודש, וכמו שהעיד עליו מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל: "המילים שיוצאות מפי ר' חיים, הרי הן בבחינת דברי א-לוקים חיים!".וכל זה בזכות

דבר אחד שלמד תורה בקדושה ובטהרה ובמסירות נפש שאין לה גבול.

בבני ברק לא יפול טילים

מסופר בזמן מלחמת המיפרץ רבי חיים הבטיח כי בבני ברק לא יפלו טילים. הבטחה זו מבוססת על הבטחתו של החזון אי"ש שאמר בזמנו שבשל כך שהעיר עמוסה בתורה היא מוגנת מפני טילים. כך הבטיח מרן כבר בימי מלחמת המפרץ שלא יפלו טילים בבני ברק, כשהוא טוען שהבטחה של צדיק קיימת גם לאחר פטירתו, וניתן לסמוך על דברי החזון איש למרות שהוא אינו בין החיים ומסופר שנפל טיל ברמת גן אז אישתו העירה אותו באמצע הלילה במלחמת המיפרץ ואמרה לו הנה נפל טיל בבני ברק ואז הוא אמר לה זה לא בבני ברק בבני ברק לא יפלו טילים, וכך בסוף התברר שבאמת הטיל נפל ברמת גן ולא בבני ברק.

שכשלמדנו את העניינים הגיע חגב שנבדוק אותו

התורה אוסרת לאכול כמעט את כל החרקים. מקריאה בפסוקים אפשר לחוש סלידה ותיעוב מאכילת חרקים, שרצים ורמשים (בלשון התורה: "שֶׁקֶץ הוא לכם"). אך מינים מסוימים של חגבים התורה כן מתירה לאכול. עם זאת, למעט עדות מסוימות, ועם זאת, למרות המסורת על זהות המינים הכשרים, רוב האנשים נמנעים מלאכול אותם.

ידוע שיש כמה וכמה סוגי חגבים שהם כשרים, במרוקו ובתימן היה להם מסורת לאכול חגבים, כמו שכתוב בתורה "את אלה מהם תואכלו את הרבה למינו ואת הסלעים למינהו ואת החרגול למינהו ואת החגב למינהו", מרן השולחן ערוך ביור"ד סימן פ"ה סימני חגבים ס"א כותב שיש שלושה סימנים לכשרות החגב כל שיש לו ארבעה רגליים וארבעה כנפיים וכנפיו חופין את רוב אורך גופו ורוב היקפו, ויש לו שני כרעים לנתר (פירוש לקפץ), וכן מביאים הפסוקים שיש לו על הבטן צורת

האות ח' זה סימן כשרותו.

רבי חיים כתב את ספר שיח השדה ובתוכו ביאור שלם על חגבים קרני חגבים, ומסופר על רבי חיים קנייבסקי שהוא כתב את סיפרו שיח השדה ושם הוא כתב קונטרס על כל דיני החגבים שניקרא קרני חגבים ומסופר שבשעה שהוא כתב את הלכות חגבים פתאום עלתה לו שאלה איך בדיוק ניראה חגב ואחרי כמה רגעים ניכנס מן החלון חגב והתיישב על דפי הספר שהיה לומד והסתכל רבי חיים על החגב ואחר כך החגב פרח באוויר ויצא מן הבית דרך החלון.

וששאלו את רבי חיים קנייבסקי האם המעשה הזה נכון אז הוא ענה בעצמו כך שכשלמדנו את העניינים הגיע חגב שנבדוק אותו.

ומסופר שהיתה איזה אישה שבעלה היה ד"ר לזאולוגיה והוא היה רחוק מאוד מהיהדות אבל אישתו רצתה להתקרב ליהדות אבל הוא לא הסכים בשום אופן והיה מקשה על אישתו קשיים גדולים והיא לא ידעה מה לעשות עד שיום אחד היא באה לאישתו של רבי חיים קנייבסקי וסיפרה לה על בעלה שמקשה עליה להתקרב ליהדות ואז אישתו של רבי חיים קנייבסקי סיפרה לה תדעי לך את תעשי התשתדלות ובסוף יהיה לך נס ובעלך יחזור בתשובה ותדעי לך שגם בזמננו יש ניסים וסיפרה לה על המעשה שהיה עם בעלה רבי חיים עם החגב וכו' והלכה אותה אישה וסיפרה לבעלה את המעשה שסיפרה לה אישתו של רבי חיים קנייבסקי על החגב והוא אמר בכל דבר יכולים לספר לך סיפורים אבל על חגבים הם לא יכולים כי אני עשיתי מחקר במשך כמה שנים על חגבים וחגבים באים רק בלהקות גדולות מאוד ולא יכול להיות מציאות שחגב אחד יגיע ותוך כדי שהוא מדבר פתאום ניכנס חגב לבית שלהם ונעמד מול אותו יהודי ואז שהוא ראה את החגב שהנה הגיע חגב יחד בודד בלי להקה של חגבים כבר לא היה לו מה לענות ובאמת שראה את זה הלך לרבי חיים והתעניין על אותו מעשה עם החגב ובזכות זה הוא התעורר לחזור

בתשובה ונעשה בעל תשובה .

ולגבי הלכה למעשה האם מותר לאכול היום חגבים אמר רבי חיים קניבסקי שלתמינים יש מסורת איזה חגב הם היו רגילים לאכול בתימן ומה הסימנים של הכשרות שלו אבל אנחנו שאין לנו מסורת אז זה מחולקת בפוסקים האם מותר לאכול חגבים ולכן אנחנו לא נוהגים היום בזמננו לאכול חגבים.

דוקא בזכות הצלקת נעשה השידוך

מסופר שהיה איזה בחור ישיבה שהיה בשידוכים וכל פגישה שהיה הולך להיפגש הבחורה לא היתה רוצה אותו ולמה כי היה לו צלקת בולטת מאוד בפנים שלו, ויום אחד בא אותו בחור לרבי חיים קנייבסקי ושאל אותו רבי אולי אני צריך לעשות ניתוח פלסטיק כדי שלא יראו את אותה צלקת כי כל פגישה שאני הולך הבחורה אומרת תשובה שלילית אמר לו רבי חיים קניבסקי אתה לא צריך לעשות ניתוח להסיר את הצלקת אבל שיגיע לך שידוך ותפיגש עם בחורה אז דבר ראשון תספר לה את הסיפור האמיתי מימה נהיה לך הצלקת, ואז אחרי זמן קצר הציעו לו שידוך ובפגישה הבחורה שואלת את אותו בחור מימה נהיה לך הצלקת הזאת בפנים? ואז הוא סיפר לה ששבת אחת הוא הלך לכותל וכשעבר דרך שער שכם בא איזה בחור ישמעלי לדקור איזה נערה יהודיה וכשראיתי את זה קפצתי על המחבל כדי להציל את אותה נערה יהודיה וכשניסיתי להדוף את המחבל הוא הצליח לדקור אותו בפנים ומיזה נהיה לי הצלקת ואז אותה נערה אומרת לאותו בחור אני עכשיו בטוחה שאתה זה הזיווג שלי כי אני הייתי אותה בחורה וזה סימן מן השמים שאנחנו צריכים להתחתין, רואים אנחנו שדוקא מהדבר שניראה לפעמים לאדם שזה הבעיה שלו דוקא משם תצמח לו הישועה.

פרשת שמיני

אם אתה לא לומד תורה אין במה לקנאות בך

מסופר שהיה איזה יהודי בבני ברק שקנה רכב מאוד מפואר והוא בא לרבי חיים קנייבסקי ושאל אותו קניתי רכב חדש מאוד מפואר ויקר האם אני יכול להחנות את הרכב סמוך לבית או להחנות את הרכב במקום אחר כדי שלא יגרום לקינאה מהשכנים? ואז רבי חיים קנייבסקי שאל אותו האם פעם סיימת את הש"ס או סיימת איזה מסכת או האם אתה בא לשיעור תורה באופן קבוע? א"ל אותו יהודי לא אני לא לומד תורה אז אמר לו רבי חיים אתה יכול להחנות את הרכב שלך איפה שאתה רוצה אף אחד לא יקנא בך אין במה לקנאות בך, שאדם לומד תורה בכל יום או שבא לשיעור תורה והוא דבוק בהשם יתברך אז יש במה לקנאות בו, אבל סתם אדם שיש לו כסף ויש לו רכב מפואר ויש לו בית גדול כל הדברים האלה לא עושים את הבן אדם למאושר, בסדר גמור בן אדם שיש לו כסף הוא יכול לחיות ויש לו איך להמשיך לחיות אבל זה לא גורם לאושר או לשמחה שאפשר לקנאות בו, לקנאות צריך לקנאות רק ביהודי כשר. מיהו יהודי כשר? זהו יהודי שחי עם השם יתברך, אם אני הולך לשיעור תורה ומתפלל בדביקות לריבונו של עולם ומשתדל להתרחק מהעבירות, וגם שיש לו הפסד הוא לא דואג כי הוא יודע שה' איתו בכל דבר.

מסופר שהיו נכנסים אליו לקבל ברכה עשירי עולם מאמריקא והוא היה שואל אותם האם אתה לומד תורה? והיה אומר להם תדע לך אם אתה לא לומד תורה אתה לא שווה כלום שום דבר.

רבי חיים סיים מסכת ברכות בחלום

ידוע שבימי תשעת הימים שבין ר"ח אב לט' באב שזה הימים שלא שותים יין ולא אוכלים בשר , ומסופר שפעם אחת רבי חיים קרא לנכדו וביקש שיביא לו יין והנכד שאל על מה היין עכשיו תשעת הימים ולא שותים יין א"ל רבי חיים עכשיו עשיתי סיום מסכת ברכות ובסיום מסכת מותר לשתות יין ושאל הנכד את רבי חיים מתי סבא למד את המסכת א"ל אתמול בלילה בחלום למדתי את כל מסכת ברכות ועכשיו אני עושה את הסיום מסכת.

רואים על הפנים מי ערל

מסופר שבאחד הימים הגיעו קבוצה של צעירים מתחזקים לביתו של הגראי"ל שטיינמן זצ"ל, והרב דיבר איתם במשך כמה דקות. במהלך השיחה פנה הרב שטיינמן לאברך שהביא אותם, ואמר לו באידיש כי כדאי שהמתחזקים יבצעו ברית מילה. האברך נדהם, ופנה אל הצעירים לבירור העניין - ולהפתעתו התברר כי אכן הצעירים לא עברו ברית מילה.הגאון רבי אליהו מן שהתפעל מהסיפור פנה לגר"ח קנייבסקי וסיפר לו על המופת של הגראי"ל ועל כך שניכר כי יש לו רוח הקודש.הגר"ח נענה ואמר כי אין צורך בהוכחות לכך שלרב שטיינמן יש רוח הקודש, מכיוון שהדבר פשוט אולם הסיפור הנ"ל לא מוכיח שיש לגראי"ל רוח הקודש. והגר"ח הוסיף משפט מדהים: "ממעשה זה שהיה אין להביא לכך ראיה", אמר הגר"ח "זאת מאחר וניתן לראות זאת על פניו של הבחור."

זה יין נסך

מסופר שאברך אחד הגיע למרן הרב חיים קנייבסקי בכדי לבקש את ברכתו לזכות לילדים, ומרן השיב לו, כפי שהוא מורה לרבים - לעשות הבדלה על יין.כעבור שנתיים חזר האברך לרבינו וביקש שוב ברכה להיפקד בילדים, ומרן חזר על דבריו ואמר לו להבדיל על היין. אמר לו האברך כי הוא מקפיד על כך כבר שנתיים, ועדיין לא זכה להיפקד בזרע של קיימא.אמר לו מרן: "זה יין נסך!"האברך היה מופתע ולא הבין את התשובה כלל, אך החליט לבדוק את העניין, בפרט לנוכח חשש האיסור החמור שבכך.אותו אברך היה מתארח עם רעייתו בקביעות בשבתות אצל הורי אשתו. במוצאי שבת היה מגיע תמיד להבדלה לפי זמן רבינו תם, לאחר שחמיו כבר הבדיל על הכוס. בבית שוהה עובדת פיליפינית, והתברר כי תמיד לאחר שחמיו מסיים להבדיל על היין - היין היה לא מבושל - מחזירה העובדת הנוכרייה את היין ואת מה שנשאר בכוס ההבדלה, למקרר, כשהיא נוגעת ביין, וכך היין הפך להיות בכל פעם יין נסך.האברך ההמום לא ידע את נפשו, שמלבד הברכה הגדולה לה ציפה להיפקד בזרע של קיימא, הרי הוא זוכה כעת להינצל מאיסור חמור מדי שבוע של שתיית יין נסך.

הסטייפלר לא רצה לבטל את בנו רבי חיים מלימוד תורה

סיפר מרן ראש הישיבה חכם שלום כהן שלפני למעלה מארבעים שנה "הגעתי לאביו מרן הסטייפלער בעל ה'קהילות יעקב', לביתו בני ברק. הייתי מגיע כל פעם לקנות את הספרים 'קהילות יעקב' שחיבר. זה

פרשת שמיני

היה בתקופה של לפני חג הסוכות, וראיתי את מרן הסטייפלער זיע"א סוחב עצים וקרשים בשביל הסוכה. נבהלתי. חשבתי לעצמי איך יתכן כדבר הזה. ניגשתי אל הסטייפלער ושאלתי אותו: 'למה כבודו עושה את זה ולא הבן שלכם?', ענה לי מרן הסטייפלער בהאי לישנא: 'הבן שלי לומד יותר טוב ממני, אני לא רוצה לבטל אותו.

מוסדות התורה והחסד **בית מאיר**

השיעור השבועי

מפי מורנו ורבנו האדמו"ר

הרב

שמואל שמעון טולידאנו

שליט"א

שיתקיים בעזרת ה' יתברך
במוסדות התורה והחסד בית מאיר
רחוב העצמאות 39 רובע סיטי אשדוד

ביום שלישי כ"ו אדר ב' 29.03.22

בשעה 20:45 בדיוק

לקבלת שיעורי הרב: 058-4150707